

sikrere. Her er Statens Ret til at lovgive ubestridelig. Vandene her, de salte, ere Statens — kun med Statens Tilladelse kan her fiskes og efter de Regler, som foreskrives; de ferske Vande som Søer og Aaløb tilhøre gennemgaaende i Henhold til Matrikulskortene private Lodsejere — men for alle gælder det, at ingen ejer Fisken, før den er fanget, og, som for Vildtet paa Landjorden, vil Staten kunne foreskrive Regler om Fredning og Fangst. Under Indenskærfsfiskeriet hører Saltvands-, Brakvands- og Ferskvands-Fisk. Der er Vekselvirkning mellem Vandene: Al Laksefisk skal op i de ferske Vande før at yngle og tilbage til salt Vand for at vokse sig stor, og til Overgang fra det ene til det andet behøver Laksen Brakvand. I det ferske Vand, hvor Laksen er født, vil den helst som moden fra Havet søge tilbage for at yngle. Aalens Yngel skal op i de ferske Vande for at vokse sig stor, og naar den naar Kønsmodenhed skal den atter tilbage til de dybe Have. Torsken, Silden, Rødspætten og andre Fladfisk komme med Havstrømningerne, først nu begynder man at finde Ynglestederne i de store Have; i vore Farvande ved man kun, at Yngel søger indenskærs hos os, og at de store Fisk aftage i Antal i vore begrænsede Farvande med det stærkt voksende Antal af Fiskere. Rundt omkring i vore indenskærs Vande ønske Fiskerne Maalbestemmelser, Fredningstider og Redskabsregler. Altsaa bør man give saadanne, men uden stort og kostbart Polititilsyn. For hver Afdeling af vore Vande kan der skabes Vedtægter af Fiskeriforeningen med ministeriel Sanktion. Fiskerne selv ere jo interesserede i Vedtægternes Overholdelse. Med et ringe Tilskud fra Statens Side kunne de selv bedst føre Kontrol med hinanden. Og naar alle Bøder indenfor hvert Distrikt tilfalde halvt Fiskeriforeningen og halvt Understøttelsesforeningen for Fiskeres Efterladte, vilde det hele ordne sig let og naturligt. Til Vejledning for Fiskeriforeninger, for Samarbejdet imellem dem samt som Konsulent for Ministeriet kunde der

muligen ansættes en Fiskeri-Kontrolør. Men alt andet Embedsmaskineri kunde spares, og hvis man da, i Stedet for Lønninger til saadant, anvendte Pengene til Klækning og Udsættelse af Yngel og Omplantning af Ungfisk i de indenskærs Vande, da vilde man udrette langt mere for Fiskeriets Fremvækst, end der kan naas ved Embedsmænd og kunstige Lovparagraffer.

Aalefiskeriets Regulering synes at være det, som volder mest Vanskelighed. Overalt langs de ferske Vande giver Matrikuls-kortene dog Vejledning om Retten til Fiskeri, og kun kan det her fordres, at Aalefaring faar let Adgang til Aaer og Indsøer.

Men over de Vande, hvor Vandreaalen tages, har jo Staten alene Ejendomsret og altsaa Fiskeretten. Staten tillader alle at udøve denne Ret, og blandt Fiskerne staa jo de Folk, der eje Jorder, som grænse til disse Vande, ubetinget heldigst, idet de fra Land kunne udsætte og røgte Aalegaarde og Aaleruser. Men selvfølgelig har enhver anden Mand lige Ret til, fra Havet med Baad, at gaa ind mod Land og udsætte Aaleruser, naar denne fremmede kun ikke gaar ind paa Lodsejerens Grund eller gaar de af ham udsatte Garn nærmere, end de for alle gældende Vedtægter tillade.

Strandbredsejeren har den store Fordel, at han kan udsætte og røgte sine Garn fra Land, og desuden, at han har samme Ret, som enhver anden til at gaa ud med Baad og sætte Garn paa hvert Sted, hvor der er Plads efter Vedtægt; ud derover bør hans Ret ikke gaa.

Da jeg staa ene, stiller jeg ud over Ændringsforslag Nr. 53 intet Forslag. Da Udvalget i sin Helhed mener, at Lovforslaget vil være en Forbedring af de nuværende uheldige Fiskeriforhold, slutter jeg mig subsidiært til Flertallet, men ønsker helst hele Sagen taget op fra det af mig her fremsatte Grundlag.

I Overensstemmelse med det anførte stilles følgende